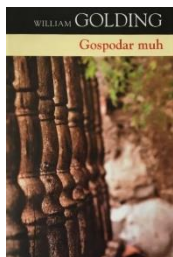

ZA TISTE, KI ŽELIJO VEČ

Golding, William: Gospodar muh

Na tropski otok strmoglavi letalo z večjim številom šolarjev. Fantje ostanejo brez nadzora odraslih. Za poglavarja izvolijo Ralpa. Precej hitro se prilagodijo življenju na otoku in upajo na čim hitrejšo rešitev. Postavijo kočice, določijo, kje bo stranišče, razdelijo se na tiste, ki bodo lovili hrano, in tiste, ki bodo skrbeli za ogenj. Najprej se vse zdi kot igra, a počasi se med njimi razrašča strah. Med skupino fantov, ki skrbijo za lov in jih vodi Jack in tistimi, ki skrbijo pod Ralphovim vodstvom za ogenj, je vse več nesporazumov, ki vodijo v nasilje.

Fanta sta si pogledala iz oči v oči. Na eni strani je bil bleščeči svet lova, zvijač, ščegetljive zabave in spretnosti, na drugi strani pa svet zdrave pameti s hrepenenjem in razočaranji. Jack je preprijel nož v levo roko in se pomazal s krvjo po čelu, ko si je hotel potegniti iz njega prilepljene lase. ... Zagledal je na svojih rokah kri, se z gnusom spačil in pogledal, ob kaj bi se mogel obrisati, potlej pa se podrgnil ob hlače in se zasmejal.

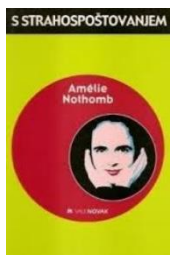
Ardone, Viola: Otroci z vlaka

Po koncu druge svetovne vojne je 70.000 otrok z revnega juga Italije zapustilo svoje domove. Njihove družine so jih, da bi jih rešile pred lakoto, z vlakom poslale v začasno rejo na bogatejši sever države. Vsak po svoje se je moral spopasti z neznanim okoljem, navadami in drugačnim jezikom. V romanu spremljamo sedemletnega Amerigo, ki sam z mamo živi v revni neapeljski sooseski. Amerigo je sprva vesel, da bo lahko odpotoval na sever: prvič se bo peljal v vlakom, prvič bo dobil nova oblačila in obljubljenemu mu je, da bo imel vedno dovolj jesti ... po drugi strani pa je žalosten, ker pušča mamo samo na jugu.

Počasi se slečemo, potem nas Maddalena pelje v neko sobo s cevmi, ki brizgajo vodo s stropa. Nekakšen dež, vendar topel. Postavim se pod cev in vse kaplje padajo name. Mižim, ker se bojim, da bom utonil.

Nothomb, Amélie: S strahospoštovanjem

Zgodbo pripoveduje mlada Amélie, ki se zaposli v prestižni japonski multinacionalki Yumimoto. Z ironijo, humorjem in grenkobo nam razkrije togo in kruto hierarhijo sodobne japonske družbe in njihovega poslovnega sveta, kjer ne sme razmišljati s svojo glavo, vsaka samoiniciativnost pa pomeni kršitev ustaljenih pravil. Amélie kljub naporom, ki jih vlaga v svoje delo in občudovanjem japonske kulture, v podjetju pada vse nižje.

Gospod Saito se je vrnil s spačenim obrazom. Sledila sem mu v neko prazno pisarno. Bil je tako jezen, da je kar jecljal, ko je spregovoril: »Močno ste vznejevoljili delegacijo naše prijateljske firme! Kavno ste postregli z izrazi, ki so nakazovali, da japonsčino popolnoma obvladate!« »toda saj tega jezika ne govorim slabo.« »Molčite! Kaj vam daje pravico, da se branite? Na dopoldanskem sestanku ste naredili zelo slab vtis; le kako naj bi nam naši partnerji mogli zaupati, če neka belka razume njihov jezik? Odslej ne govorite več japonsko! Japonsko ne razumete več! Je to jasno?«